

عنوان مقاله:

شناخت بافت تاریخی دزفول و کاربرد آنها در توسعه شهر

محل انتشار:

همایش ملی معماری و شهرسازی بومی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

علی پناه یزدان

تورج جلیلی

خلاصه مقاله:

شهر بزرگترین نماد تمدن است که بشر آن را برای امنیت و آسایش خود بنا نموده است. شهر تنها یک سکونت گاه نیست، بلکه یک آبادی است که روح اجتماع در آن دمیده می شود و از آن هویت می گیرد. شهر دزفول در اثر تحول تاریخی، دچار دگرگونی شده و شکل جدید آن که در روندی منطقی می باید از درون سازمان قدیم رشد یابد، برای رسیدن به طرحی نو، انسجام و پیوند با ساختار قدیم را برهم زده است. از این رو تقابل و تعارضی آشکار میان شکل جدید و سیمای کهن که نتیجه قطع رشد درون زای شهر است، صورت گرفته است. شهر قدیم که روزگاری با پوییش و پویایی، باعث زایش مفاهیم شهروندی بود در محل خود ساکن شده و این سکون طولانی، آنرا بسوی فرسودگی هدایت می کند. بی توجهی مسئولان و بی تفاوتی ساکنان که به تبع مهاجر بودنشان نه دلبستگی مکانی دارند و نه خاطره فضایی، دیوار از پس دیوار را فرو می نشاند و با هر فرو ریختنی بخشی از فرهنگ شهری فرو می ریزد بدین ترتیب در این مقاله سعی شده است تا پیوستگی، تداوم و ارتباط شهر کهن با شهر جدید را در شهرسازی بررسی نموده، و بتوان آن را احیا نمود. این ارتباط به صورت متعادل و پایدار زمانی رخ می دهد که موجودیت ساختار شهر قدیم شناخته شود و ریشه های تداوم آن نیز بررسی و تقویت گردد

کلمات کلیدی:

دزفول، استخوان بندی شهر، شهر ارگانیک، سلسله مراتب کالبدی- فضایی، هویت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/544855>

